

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Nașterii Domnului

Cuvântul nașterii din nou a lumii, acesta este cel ce te călăuzește pe tine spre ziua venirii Mele, poporul Meu cel din români. Sunt cu tine în casa ta și cinăm mereu masă de veac nou și de nuntă împărătească, iar Eu sunt Mirele tău, poporul Meu. Mirele este iubirea miresei, iar mireasa este iubirea Mirelui. Dar azi îți spun o taină, taina dintre Mire și mireasă, și iată ce-ți spun, popor iubit la sfârșit de timp: iubirea este un dor, nu este o bucurie. Dacă ea este o bucurie, își pierde mult din preț și din putere și nu mai este ea când ea duce spre bucurie, căci iubirea este dor adânc, poporul Meu iubit, și dorul acesta ține în el viața ei. Amin. O, de ce Mă destăinuiesc Eu ție cu această taină? Pentru că taina aceasta poartă în ea toată puterea venirii Mele care va să fie curând, curând, și pe care o așteaptă toți cei din morminte și mulți de pe pământ. Toată venirea Mea așteaptă mult de tot dorul dintre Mire și mireasă, clipa lui cea mai adâncă, cheia care va desface slava feței Mele în chip văzut cu voi pe pământ, nașterea cea cu răsunet mare a veacului nou, veacul ce va să fie după ce morții se vor scula. Amin.

Nu e om să nu se teamă de sfârșitul lumii, de acest cuvânt care spune în el sfârșitul lumii. Dar dacă omul ar voi să citească vestea aceasta pe care Eu am spus-o acum două mii de ani, ar vedea că Eu am spus că iarăși va să vin să-Mi așez la loc împărăția Mea cea stricată de om. O, ce bine ar fi să vrea omul să aștepte sfârșitul lumii și învierea morților și venirea Mea și viața veacului ce va să fie! Ce bine ar fi, poporul Meu!

Iubirea dintre Mire și mireasă este dor adânc, și nu știu cum să fac să-l deprind pe tot omul cu această frumusețe pe față și pe inimă. O, cum să fac, oare? Cum să fac, poporul Meu, să așez pe pământ iubirea care Mă așteaptă să vin? Cum să fac, oare, această minune care nu se va lua de la om? O, ce bine ar fi să se îmbolnăvească omul de iubire și să nu se mai vindece de ea! Eu aceasta vreau de atâta timp! Glasul Meu care vorbea cu omul în rai, și apoi pe pământ la început de om, e glasul care grăiește și azi cu omul. Nașterea din nou a lumii așteaptă după dorul omului, așteaptă prea mult după om. Iubirea care Mă așteaptă să vin e tot ce așteaptă cerul de pe pământ, iar ea nu se va lua de la om, și Eu așa i-am spus Martei: *«Maria și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea»*. Amin, amin, amin. Pecetluiesc acest cuvânt și îl ridic la inima Mea și îl cobor până la inima omului, ca să ia omul în el această minune care nu se va lua de la el. Amin.

O, poporul Meu, te-am așezat să-Mi pregătești zi de ajun pentru serbarea nașterii Mele, și apoi te-am trimis să chemi la masa Mea cu tine pe cei din sătuț ca să le dau daruri așa cum Mi-au adus Mie magii. Vreau să Mă fac darul cel mai scump și să Mă dau omului prin mânuța ta, poporul Meu cel mic de la sfârșit de timp; darul care nu se va lua de la om, iubirea care nu se mai vindecă, fiindcă Eu aceasta vreau.

Au venit mamele și tații și copilașii, iar Noi le-am dat să mănânce așezându-i la masa Mea și i-am îmbiat spre iubirea cea din cer. Bucuria lor era pe chipurile lor, și nu le pot cere mai mult, căci dorul este taină mare, și pentru această taină trebuie jertfă, poporul Meu. Vreau însă pe unii să încerc să-i smulg din foc cu milă și cu dulce, că omul nu simte cu nici un chip focul care arde cu pară pe pământ ca să nu mai pot Eu culege nimic pe urma lui. O, ce tainic M-am strecurat cu cuvântul Meu peste ei cuprinzându-i din părți! Vreau, poporul Meu, să-i hrănim cu bucurii din timp în timp, și cu mare dor să-i ajutăm să vrea ei cu dorul care nu se mai ia de la om, că aceasta este ce vreau Eu, poporul Meu. Iubirea care Mă așteaptă să vin e tot ce așteaptă tot cerul de pe pământ, iar ea nu se va lua de la om, și va sta întru întâmpinarea Mea și Îmi va da putere să vin. Amin.

Nașterea din nou a lumii se va face prin pocăință și prin iubirea care nu se va lua de la om. Numai iubirea și dorul care o face pe ea poate aduce chipul cel frumos pe fața omului, pocăința inimii, care arătându-și fața îi face omului față dulce și frumoasă. Dacă M-ar întreba omul ce este nașterea din nou a lumii și cum va fi ea, Eu i-aș răspunde că pocăința cea dulce și dorul din inima omului, aceasta înseamnă nașterea care va să vină să înnoiască lumea. Iubirea care Mă așteaptă să vin, aceasta aduce cu ea nașterea din nou a lumii și pe născătorii ei, și pe Mine, Domnul și Mirele nunții, în taina iubirii care Mă așteaptă să vin, căci tot și toate așteaptă venirea Mea, venirea Fiului Omului. Amin.

Eu, poporul Meu, te îmbrățișez cu sărbătoare de naștere și te aștept mereu, mereu cu ziua care Mă va aduce desăvârșit pe pământ. Eu, fiule mic, te cuprind în dorul inimii Mele și te țin în el pe veci, căci iubirea e dor, nu e bucurie, fiule mic. Mă las și Eu cuprins de dorul inimii tale, care nu se va lua de la tine, și te va zidi pe veci în ființa Mea cea fără de sfârșit, căci dorul este cel ce nu se sfârșește și este hrana iubirii. Amin.

Poporul Meu, nu bucuria este hrana iubirii, ci dorul din ea este hrana ei. Aceasta este taina pe care Eu azi ți-am deslușit-o cu atât adânc, fiule. Iubirea care Mă așteaptă să vin poartă în ea dorul venirii Mele, și altfel de iubire tu să nu cunoști, poporul Meu. Strânge-te inimă cu inimă și învață tot mai adânc, tot mai cu foc iubirea care Mă așteaptă să vin. Deschide gurița și hrănește cu ea taina aceasta de la unul la altul, că tu ești înzestrat de Dumnezeu cu dor din cer, poporul Meu.

Dragostea dintâi este mare taină. Ea se cheamă așa pentru că omul iubește deosebit întâia clipă a iubirii, iar dorul este cel ce iubește atunci, și el îi dă inimii putere de iubire. Dragostea dintâi este cea fără de păcat, și așa a iubit la început omul cel întâi zidit, și se desfăta cu iubire între toate câte Eu le-am făcut pentru el. Dar dacă el s-a smuls apoi din Mine, s-a născut și durerea lui, și apoi s-a născut și dorul, dar omul nu mai atinge cu mintea taina plânsului din el, dorul după fericirea lui, veșnica lui căutare după viață. Când omul a pierdut din iubire taina ei, dorul din ea, atunci el a rămas cu bucuria iubirii, și așa știe el acum iubirea. Dar Eu, acum, după șapte mii de ani de dureri și de bucurii între cer și pământ rostesc și spun: iubirea nu este bucurie, și este dor. Când ea duce spre bucurie, se pierde puterea ei, căci dorul din ea este cel ce ține în el viața ei. Eu așa iubire am, și ea este mai înainte de toți vecii, și cu dorul din ea am făcut tot și toate, și cu dorul din ea Mă nasc azi cuvânt pe pământ la ieslea Mea din acest sătuț pe care atât îl iubesc cât la început l-am iubit când din vatra lui am luat lut cu mâna și l-am făcut pe om. Amin.

Mergi, Ierusalime; du-te, poporul Meu, cu colindă de naștere nouă, du-te pe la case mari și mici, ca să te vadă omul și să dorească după viața ta și să facă și el ce faci tu și să naștem pe pământ iubirea care Mă așteaptă să vin. Amin.

Mergi, poporul Meu, cu graiul colindelor nașterii Mele, și să crească dorul în oameni de la fața ta cea nouă cu care tu azi Îmi faci întâmpinarea când vin.

Mergi, Ierusalime, și te bucură cu dor și nu cu bucurie. Mergi, și fața Mea să strălucească pe fața ta, poporul Meu de la sfârșit de timp. Sărbătoarea nașterii Domnului, aceasta serbezi tu azi lângă cei din sătuțul Meu de azi. Atunci am venit în Betleem, iar acum am venit în acest sătuț pe care omul l-a numit cu numele pământului, și acest nume s-a născut cu mare taină prin îngerii Mei cei ce au vegheat pentru numele sătuțului Meu de azi (*Glodeni, n.r.*).

Iar tu, cel așezat de Mine la iesle, ia cu tine pe poporul Meu și te du să colinzi nașterea din nou și să vestești la săteni sărbătoarea nașterii Mele prunc din Fecioară acum două mii de ani, și cuvânt din cuvânt acum, la sfârșit de timp, acum când Eu am venit și vin. Amin, amin, amin.

25-12-2001/07-01-2002